

Sygn. akt III CSK 192/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. S. i K. S.
przy udziale interwenientów ubocznych E. S. i G. S.
przeciwko PGE [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 26 listopada 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 maja 2015 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powodów wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości bez tytułu prawnego.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, opierając ją na przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego korelacji między postępowaniem w przedmiocie stwierdzenia zasiedzenia służebności gruntowej a postępowania z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości. Ponadto skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, nawiązującym do istoty i funkcji skargi kasacyjnej, oczywista zasadność skargi jako przyczyna kasacyjna uzasadniająca przyjęcie jej do rozpoznania musi być ewidentna, niewątpliwa i dająca się stwierdzić bez głębszej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 502/07, niepubl. i z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Taka postać zasadności skargi wyłącza istnienie istotnego zagadnienia prawnego lub innych przyczyn merytorycznych; to jasne, gdyż istnienie istotnego zagadnienia prawnego wyłącza oczywistą, ewidentną zasadność skargi.

Przedstawiając obie te przyczyny kasacyjne i kładąc nacisk na oczywistą zasadność skargi, skarżący popadł więc w sprzeczność, niezależnie od tego, że nie wykazał oczywistej zasadności skargi ani nie uzasadnił „istotności” sformułowanych zagadnień.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

kc